

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka, v právní věci žalobce: **P. L.**, zastoupený JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou, se sídlem Přívozská 703/10, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 1. 2013, č. j. 61 Az 5/2011 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Jarmily Lipnické Pešlové **se určuje** částkou 6.800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne ze dne 7. 1. 2013, č. j. 61 Az 5/2011 - 54 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 2. 3. 2011, č. j. OAM-39/LE-PA03-PA03-2011, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 352/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

Předmětem posouzení ministerstva i krajského soudu byla pouze otázka, zda stěžovateli hrozí po návratu do země původu pronásledování či hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy z toho důvodu, že na Ukrajině roznášel letáky na podporu politické strany Julie Tymošenkové. Stěžovatel totiž před odchodem do České republiky v březnu 2008 za prací žádné problémy z uváděného důvodu neměl.

Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně vyslovil, že „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Institut azylu je aplikovatelný v

pokračování

omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů.“ (viz např. rozsudek ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 Azs 268/2004 – 75, dostupný na www.nssoud.cz.)

Ministerstvo i krajský soud na základě tvrzení stěžovatele a informací o jeho zemi původu správně dovodily, že mu pro příležitostné aktivity spočívající v roznášení letáků nehrozí na Ukrajině ani přiměřená pravděpodobnost pronásledování a jeho obavy důvodně označily za neopodstatněné a účelově tvrzené. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 5 Azs 70/2008 – 55, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „řadové členství stěžovatele v mládežnických hnutích, byť opozičně orientovaných, či příležitostné krátkodobé aktivity, spočívající ve vylepování či roznášení letáků, nejenže dosud nevyvolaly žádné represivní aktivity běloruského režimu vůči stěžovateli, ale na základě řádného rozboru dostupných informací a pramenů založených ve správním spise dospěl žalovaný a posléze i městský soud k opodstatněnému závěru, že stěžovateli při dosavadní úrovni jeho politických aktivit nehrozí pronásledování ani vážná újma z těchto důvodů ani v budoucnu“. Citovaný závěr týkající se politického režimu v Bělorusku, lze bezesporu vztáhnout k liberálnějšímu politickému režimu na Ukrajině (dále viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 6 Azs 36/2011 – 81, dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k uvedenému nebylo třeba, aby krajský soud zjišťoval okolnosti blíže nespecifikovaného tvrzeného trestního stíhání dvou osob za roznášení letáků ve volební kampani Julie Tymošenkové. Stěžovatel neuváděl nic, co by nasvědčovalo tomu, že by byl politicky angažovaný a že by se nějak vymykal z řady ukrajinských občanů, kteří si v rámci předvolebních kampaní tímto způsobem jednak přivydělávali a jednak vyjadřovali souhlas a podporu volební straně Julie Tymošenkové „Naše Ukrajina“.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na represe ukrajinských mocenských složek vůči Julii Tymošenkové, jedná se o bývalou významnou ukrajinskou političku, jejíž aktivity jsou s aktivitami stěžovatele zcela nesouměřitelné (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82; či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, oba www.nssoud.cz; srov. rovněž *N. proti Finsku*, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 7. 2005, stížnost č. 38885/02, § 164).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele jako nepřijatelnou podle ust. § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Krajský soud stěžovateli ustanovil zástupcem advokátku podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. a v takovém případě platí odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby (porada s klientem dne 21. 1. 2013 a doplnění kasační stížnosti), tedy 2 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Celková částka odměny tedy činí 6.800 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu